

Sygn. akt VII U 715/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Grażyna Cichosz

Protokolant Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2015 roku w Lublinie

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 12 marca 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. M. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 715/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 marca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. M. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł M. M. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował od dnia 2 lutego 1982 roku do dnia 31 marca 1983 roku na stanowisku ładowacza w (...) P. Oddział D., a od dnia 2 stycznia 1984 roku do dnia 29 lutego 1992 roku jako mechanik pojazdów samochodowych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

M. M. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat, 7 miesięcy i 21 dni okresów składkowych i nieskładkowych w tym 13 lat, miesiąc i 17 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

M. M. od dnia 2 lutego 1982 roku do dnia 31 marca 1983 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku ładowacza (świadcstwo pracy, umowy o pracę – akta osobowe – k. 41). Od dnia 2 stycznia 1984 roku do dnia 30 kwietnia 1992 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w tym samym

przedsiębiorstwie na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych (świadczenie pracy, umowa o pracę – ao).

Odwołujący pracując w charakterze ładowacza zaczynał pracę o godz. 4 rano. Jechał wraz z kierowcą samochodem ciężarowym o ładowności do 5 ton do piekarni, gdzie ładował samodzielnie ręcznie pieczywo do samochodu, a następnie wraz z kierowcą do godziny 7 zawoził je do sklepów, gdzie je również wyładowywał. Od godz. 7 robił to samo z wodami gazowanymi. Poszczególne pojemniki z towarem miały wagę 20 kg. Średnio dziennie wykonywał 4 kursy, w trakcie których prznosił około 20 ton ładunku. Pracę kończył o godz. 18. Czasami był kierowany do rozładunku mąki w workach i węgla z wagonów, które były rozwożone do piekarni. Używał w tym celu tylko łopaty. W zakładzie znajdował się warsztat naprawczy dla pojazdów, gdzie było zatrudnionych dwóch mechaników. Jeden z nich zajmował się naprawami elektryki i innymi drobnymi naprawami, a drugi wykonywał zasadnicze czynności naprawcze, które można było przeprowadzić tylko w kanale remontowym. Po podjęciu zatrudnienia na stanowisku mechanika, wnioskodawca wykonywał obowiązki mechanika pracującego w kanale remontowym. Czasami w przypadku niemożności odkręcenia śrub rozgrzewał je przy pomocy palnika. Samochodów w zakładzie było około 30 (zeznania wnioskodawcy – k. 35v-36, 56v zeznania W. N. – k. 55v-56, zeznania M. D. – k. 56-56v).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Przesłuchani w sprawie świadkowie W. N. i M. D. to osoby obce dla wnioskodawcy. Potwierdzili oni fakt pracy wnioskodawcy w charakterze mechanika zatrudnionego w kanale remontowym. Świadczyli wspólnie z wnioskodawcą. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli w stanie sobie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy z Przedsiębiorstwie (...) umożliwiła Sądowi ustalenie, że wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy jako ładowacz od dnia 2 lutego 1982 roku do dnia 31 marca 1983 roku, zaś od dnia 2 stycznia 1984 roku do dnia 30 kwietnia 1992 roku na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca pracował jako ładowacz od dnia 2 lutego 1982 roku do dnia 31 marca 1983 roku (rok i 2 miesiące) oraz jako mechanik napraw pojazdów samochodowych od dnia 2 stycznia 1984 roku do dnia 30 kwietnia 1992 roku (8 lat, 3 miesiące i 29 dni).

Są to prace wymienione w Wykazie A, Dziale VIII, poz. 1 – Ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeladunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie oraz Dziale XIV, poz. 16 Prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.)

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego

w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione. W niniejszym postępowaniu wnioskodawca udowodnił okres stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 9 lat, 5 miesięcy i 29 dni, co łącznie z uznanym okresem 13 lat, miesiąca i 17 dni, prowadzi do stwierdzenia, że spełnia on przesłankę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Należało zatem ustalić M. M. prawo do emerytury od dnia(...) roku, od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.